

บทนำ

'จำหน้าเขาไว้ในความทรงจำให้ตึ้นะลูก...ถ้าลูกรักแม่ ลูกต้องรักเขา
ให้เท่าที่รักแม่'

'แล้วเขาจะรักผมเท่าที่ผมรักแม่หรือเปล่าครับ'

'เขาไม่รู้หรือลูก...ลูกมีหน้าที่มอบความรักให้เขาเท่าที่หัวใจ
ดวงหนึ่งของลูกมี'

ผมมองไปทางแม่อย่างไม่เข้าใจเท่าไรนัก เพราะหัวใจดวงหนึ่ง
ที่ผมมีนั้นก็ได้อุ้มแม่ไปหมดแล้ว

'ทำไมผมต้องให้เขาด้วยครับ'

แม่มองมาทางผมพร้อมรอยยิ้มพิมพ์ใจ ไม่น่าใจว่ารอยยิ้มนั้นมอบ
ให้กับความไร้เดียงสาของเด็กอายุสี่ขวบอย่างผม หรือยิ้มให้กับสิ่งที่
ผมควรจะมีมอบความรักนั้น

'นั่นเพราะว่า...'

1

แบล็คเมลล์

ครีน...เปรี้ยว!

เสียงฟ้าร้องฟ้าผ่าทำเอาพวกเราทุกคนที่กำลังจัดงานเลี้ยงฉลองวันเกิดถึงกับสะดุ้งสะเทือนเหมือนเป็นโรคชักกระตุก งานวันเกิดที่คิดกันเอาไว้ว่าต้องสนุกเหมือนไปที่ยวดยิมเวิลด์มีอันต้องพังครืนเสียงดังเช่นเดียวกับเสียงฟ้าร้องฟ้าผ่าเลยก็ไม่ปาน

คอปเตอร์...ทำไมวันครบรอบอายุสิบเก้าปีของนายต้องมาตรงกับวันที่ฟ้าวิปริตวิปลาสอย่างนี้ด้วยนะ

"จะเกิดอะไรขึ้นหรือเปล่านะ บ้าซึกเป็นหวงแล้วสิ"

แม่ของคอปเตอร์ซึ่งสวมหมวกสีแดงแรงฤทธิ์ก็จะทำให้งานสนุกสถานเต็มที แต่พอมาเจอฝนฟ้าคะนองกระจายที่เดียวก็ขวัญกระเจิงเป็นครีดยดแทน น่าสงสารจัง TAT

"คงไม่มีอะไรหรอกค่ะคุณป้า คอปบอกคนดีว่าลิ้มของไว้ที่โรงเรียนแล้วโรงเรียนก็อยู่ใกล้แค่นี้ ไม่น่าจะมีอะไรเกิดขึ้นหรอกค่ะ"

"แต่มันนานเกินไปแล้วนะ ป้าใจไม่ดีเลย เราน่าจะออกไปตามหาเขานะ อาจจะมีรถเสียหรือติดหล่มอยู่ที่ไหนก็ได้"

คุณป้าทำหน้าที่เสิร์ฟจนฉันที่คิดว่าใจแข็งพอสมควรแล้วยังอดเป็นกังวลตามคุณป้าไม่ได้ ฉันก็เลยเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่นแทน

"วันนี้ของขวัญเต็มไปหมดเลยนะคะ ญาติเยอะก็ดีแบบนี้เอง" ฉันมองไปที่กล่องเล็กๆ กล่องหนึ่งที่ติดแคโบโดยไม่มีการดาษสวยๆ ห่อเอาไว้ จุดประสงค์คงเพื่อให้เห็นของขวัญด้านใน "นั่นคอปเตอร์ตัวใหม่หรือคะ"

"ของขวัญจากบุคคลปริศนาตามเดิม แต่ปีนี้ไม่ได้ส่งลำใหญ่ ส่งมาแต่ลำเล็ก"

"แน่ใจหรือคะว่าเป็นบุคคลปริศนาจริงๆ ปีนี้เขาส่งมาแค่ลำเล็กลำเดียวเองนะคะ"

"ก็คงคนเดียวกันนั่นแหละ แต่ก็แปลกจริงๆ ที่ส่งมาแค่ลำเล็กลำเดียว คงคิดว่ามีเยอะเต็มบ้านแล้วละมัง" ลุงหมู พ่อของคอปเตอร์บอก

บุคคลปริศนาที่คนในบ้านพูดถึงคือคนที่มักจะส่งของเล่นที่เป็น เฮลิคอปเตอร์มาให้คอปเตอร์เพื่อนรักฉันในวันเกิดทุกปี พอถามก็ไม่มีใครรู้ว่าใครส่งมา แถมคนส่งยังรู้จักด้วยว่าเพื่อนฉันชอบเฮลิคอปเตอร์เป็นชีวิตจิตใจ เขาไม่เคยดีใจกับของขวัญชิ้นไหนนอกจากของขวัญที่ส่งมาจากบุคคลปริศนาผู้นี้ ซึ่งทุกปีก็จะส่งเฮลิคอปเตอร์มาทั้งลำเล็กและลำใหญ่ แต่ปีนี้แปลก...มาแค่ลำเดียว แถมยังเป็นลำเล็กเสียด้วย

"อ๊ย หนไม่ไหวแล้วคุณ ขับรถออกไปตามหาลูกเถอะ ปานนี้จะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้ มันชำผิดปกติแล้วนะ"

"อืม ไปก็ได้ คนดีไปกับลุงหน่อยนะ หนูน่าจะรู้จักภายในโรงเรียนมากกว่าลุง"

"คะ"

ฉันรีบปากอย่างว่าง่ายแล้วตามลุงหมูขึ้นรถไปทันที ตลอดทางที่ขับรถไปนั้นเราก็ได้ประจักษ์ถึงเม็ดฝนที่ใหญ่อย่างกับก้อนหินภูเขาไฟระเบิด เสียงฝนกระทบดังเปาะเปะฟังแล้วชวนไม่สบายใจยิ่งงี้ก็ไม่รู้ ลุงหมูเองก็คงรู้สึกไม่แตกต่างกับฉันนักก็เลยเปิดเพลงสุรพลรุ่นสิบหกปีแห่งความหลังฟังเพื่อให้ไฟเราะยั้งขึ้น

เปิดไม่เกรงใจอายุหนูเลยนะคะ TTATT

"ข้างหน้านั้น!"

พอลุงหมูตะโกนเสร็จปั๊บ รถก็เบรกกะทันหันจนล้อบิดไปทางซ้าย นิดหน่อยเนื่องจากถนนลื่น ฉันร้องเล็กน้อยเพราะตกใจก่อนจะค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองสิ่งที่ลุงหมุดกใจ

"นั่นมัน..."

"รถของคอปเตอร์!"

"คอปเตอร์!"

ไฟขอทางที่กะพริบท่ามกลางสายฝนทำให้เราสองคนรีบลงจากรถไปดูโดยไม่สนใจสายฝนอีกต่อไป ภาพที่เห็นคือคอปเตอร์ที่นั่งลงกับพื้น

สองมือกุมขมับเหมือนคนควบคุมสติไม่ได้ พอลุงหมูเรียกชื่อลูกชายบีบคอปเตอร์ก็ตะโกนเรียกพ่อในทันที

"พ่อ! ช่วยคอปด้วย"

"ใจเย็นๆ คอป เกิดอะไรขึ้น"

"คน...คนวิ่งมาตัดหน้ารถคอปเองนะพ่อ คอปไม่ได้ทำอะไรนะ อยู่ๆ เขาก็มาล้มลง คอปไม่แน่ใจว่าชนเขาหรือเปล่า แต่คอปว่าไม่ได้ชนนะ พ่อต้องช่วยคอปนะ เป็นพยานให้คอปนะ คอปไม่ได้ทำ!"

หลังจากฟังเรื่องราวคร่าวๆ แล้วฉันกับลุงหมูก็พอจะเข้าใจสถานการณ์ที่ไม่สู้ดีนัก ฉันเดินไปยังหน้ารถที่คิดว่าร่างปริศนานั้นยังคงอยู่ แล้วก็พบคนรูปร่างสูงใหญ่นอนคว่ำหน้าอยู่กับพื้นถนน เดาจากเสื้อผ้าและรูปร่างก็พอรู้ว่าเป็นผู้ชาย และด้วยความอยากรู้อยากเห็นฉันจึงค่อยๆ พลิกร่างอันหนักอึ้งทั้งน้ำหนักตัวและน้ำหนักจากความเปียกชื้นที่เสื้อผ้าเพื่อดูอาการของเขา แต่สิ่งที่เห็นกลับเป็นแค่ชายหนุ่มหน้าตาดีที่ไม่มีร่องรอยบาดเจ็บอะไรเลยแม้แต่หน่อย เขาเพียงนอนหลับตาและหายใจวระรินเท่านั้น

"เขาไม่เป็นอะไรค่ะลุงหมู เขายังไม่ตาย!"

ลุงหมูผละจากคอปเตอร์เดินมาทางฉันที่กำลังสำรวจร่างกายชายแปลกหน้า

"คนนี่เหรือ"

"ค่ะ"

"เขายังหายใจอยู่ใช่ไหม"

"ทุกอย่างดูปกติมากเลยค่ะ แต่ถ้าจะให้ดีเราน่าจะพาเขาไปโรงพยาบาลเพื่อความแน่ใจ"

ลุงหมูมองร่างที่หมดสตินั้นเหมือนกำลังคิดอะไรบางอย่าง ก่อนจะพูดเหมือนตัดสินใจแล้วเป็นอย่างดี

"ไม่...เราจะพาเขากลับบ้าน"

เป็นความตึงเครียดเพราะต่างคนต่างก็ไม่รู้จะทำยังไงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดี คอปเตอร์เอาแต่กอดฉันอย่างต้องการกำลังใจ ฉันที่เคยมองว่าเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่อายุสิบเก้าปีซึ่งเป็นวัยที่กำลังจะเข้าสู่มหาวิทยาลัย แต่ตอนนี้เขากลับกลายเป็นเหมือนเด็กผู้ชายที่คิดอะไรไม่ออกและขาดที่พึ่ง

"ทำไมไม่พาเขาไปส่งโรงพยาบาล พวกกลับมาที่นี่ทำไม"

"เอาเขาไปส่งไม่ได้"

"ทำไมล่ะ"

"ถ้าเขาตาย...ลูกชายเราจะเดือดร้อน"

คำพูดของลุงหมูทำให้คุณป้าลมแทบใส่ ส่วนฉันเองที่พอได้รู้เจตนาของลุงหมูก็รู้สึกไม่ดีในใจ แต่ฉันก็ไม่กล้าพูดอะไรออกไป

"แล้วถ้าเขาตายที่นี่ เราจะไม่เดือดร้อนหรือไงกัน!"

"เราสอนศพเขาได้"

"นี่คุณพูดบ้าอะไร!"

คอปเตอร์ที่ได้ยินอย่างนั้นก็กอดฉันแน่นขึ้นแล้วร้องไห้เป็นเด็ก ๆ

"พ่อ...เขาจะไม่ตายใช่ไหม"

"พอก็ไม่รู้เหมือนกัน คุณ...พาลูกขึ้นไปข้างบนก่อน ตอนนี้อยู่สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลย"

"แต่ว่า..."

"ไปสิ"

คำไล้ของลุงหมูทำให้คุณป้าต้องพาคอปเตอร์ขึ้นไปข้างบนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่คอปเตอร์กลับเหนียวรั้งฉันไว้เหมือนดั่งอดีตจะให้ฉันขึ้นไปด้วยให้ได้

"ขึ้นไปก่อนคอป ฟอมี่เรื่องจะคุยกับคนดี"

คอปเตอร์จึงยอมขึ้นไปข้างบนแต่โดยดี ทั้งฉันไว้กับลุงหมูเพียงลำพัง เราทั้งคู่ต่างมองร่างที่นอนแน่นิ่งอยู่บนโซฟาอย่างไม่รู้จะทำยังไงต่อไป

"ขอโทษนะคะลุงหมู แต่คนดีไม่เห็นด้วยเลยที่ลุงหมูจะไม่พาเขาไปส่งโรงพยาบาล ต่อให้เขาตาย เราก็ควรจะรับผิดชอบ"

๑๑

"คนดีไม่เข้าใจหรอก"

"คนดีรู้ว่าลุงหมอยากปกป้องครอบครัวด้วยความรักของพ่อแม่ แต่ลุงหมูไม่คิดบ้างหรอกคะว่าผู้ชายคนนี้เขาก็มีพ่อแม่เหมือนกัน"

"ลุงจำเป็นต้อใจร้ายเพื่อลูกชายคนเดียวที่ลุงมี" ลุงหมูถอนหายใจ เอื่ออกหนึ่งพร้อมกับยิ้มให้ฉันอย่างเหนียวที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นมา "เราต้องรู้ก่อนว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร"

"แล้วจะรู้ได้ยังไงคะ"

"บัตรประชาชน"

พุดจบลุงหมูก็ลงมือค้นร่างที่นอนแน็งอยู่บนโซฟานั่นทันที แต่ทว่า! หมับ!

ร่างที่เคยนอนสงบนิ่งกลับขยับตัวพร้อมทั้งจับข้อมือลุงหมูอย่างรวดเร็ว ลุงหมูถึงกับสะดุ้งสุดตัวและเดินถอยหลังจนเกือบจะมาชนฉันด้วยอาการใจหายใจคว่า

"จะอำพรางคดียังไม่พอ นี่คิดจะขโมยของของฉันด้วยหรือเนี่ย"

น้ำเสียงนิ่งๆ นั้นพุดท้งๆ ที่ยังหลับตาก่อนจะค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งแล้ว ลืมตาเผยนัยน์ตาสุกใสแต่ดูเย็นชา เขามองมาทางพวกเราอย่างไม่กลัวเกรงอะไร

"เขายังไม่ตายนี่คะลุงหมู!"

"..."

"ใช่ ฉันยังไม่ตาย แล้วก็ไต่ยืนทุกอย่างที่พวกเธอคุยกันหมดแล้วด้วย"

"ถ้านายไม่เป็นอะไรแล้ว ถ้าอย่างนั้น...ก็ควรจะไป..."

"ไต่ยืนไงกัน"

"เอ๋ว"

ฉันกับลุงหมูพุดขึ้นพร้อมกันอย่างมิได้นัดหมายเพราะแปลกใจในสิ่งที่เขาพุด

"ลูกชายคุณพุ่งรถเข้ามาหาผมตอนที่ฝนตกหนักทำเอาผมตกใจ ช็อคสลบไปกลางถนน แล้วพวกคุณจะไม่รับผิดชอบอะไรหน่อยหรือยังงัย" แบล็คเมลล์!

ลักษณะคำพูดและท่าทางนั้นทำเอาฉันขม้มองหน้าผู้ชาย
หน้าตาดีตรงหน้าอย่างจริงจัง เพราะสิ่งที่เขาทำไม่ต่างอะไรกับโจรเลย
แม้แต่รอย!

"นี่คิดจะแบล็คเมลล์พวกเราอย่างนั้นหรือ มันเป็นแผนของแกไข่ม้อย
ไอ้โจร! คนดี...ขึ้นไปบนห้องนอนลงแล้วหยิบปืนในลิ้นชักออกมา ลุงจะ
ฆ่ามัน"

"จู่ๆ โหดร้ายจังนะ ถึงกับต้องฆ่าต้องแก๊งกันเชียวนะหรือ ฉันยังไม่ได้
ทำอะไรเลยนี่นา ก็แค่เรียกร้องสิทธิ์ที่ฉันควรจะได้แค่นั้น หรือพวกคุณ
จะไม่ให้สิทธิ์นั้นก็ได้ ฉันก็แค่ไปแจ้งความแล้วบอกกับตำรวจว่าถูกลูกชาย
บ้านนี้ชนแล้วหนีพร้อมทั้งคิดจะอำพรางคดี...โทษมันหนักนะ"

"แกไปฟ้องใครเขาจะไปเชื่อ ฉันรู้จักคนใหญ่คนโตเยอะแยะไป
ไม่มีใครเชื่อว่าฉันจะทำในสิ่งที่แกพูด"

"ฉันก็ไม่ได้บอกว่าจะเอาคำพูดของตัวเองไปฟ้องสักหน่อย"

"หมายความว่ายังไง"

"นี่ต่างหาก อืม มันเบาไปหน่อยนะ แต่ก็น่าจะได้ยินโดยทั่วถึงกัน"
กรีก!

เครื่องเล่นเอ็มพีสามขนาดจิ๋วในมือของเขาถูกกดใช้งาน เสียงที่ดัง
ออกมาจากในนั้นคือเสียงของลุงหมูที่เจตนาไม่ส่งเขาไปโรงพยาบาล พร้อม
ทั้งคำพูดต่างๆ นานาที่คล้ายจะอำพรางคดีนั้นก็ทำเอาลุงหมูหน้าซีดเผือด
ไร้สีเลือดอย่างเห็นได้ชัด

"นี่แกตั้งใจจะทำแบบนี้แต่แรกไข่ม้อย"

"ไม่รู้สิ..." เขาตอบพร้อมทั้งทำตาเหม่อลอย แต่พอเห็นฉันจ้อง เขา
ก็เปลี่ยนท่าทีเสียใหม่ "แต่มันก็ได้ผลดีนะ ถ้าไม่ทำอย่างนี้ก็คงไม่มีอะไร
มาต่อรองได้"

"นายจะต่อรองอะไร"

ฉันถามเพราะต้องการรู้จุดประสงค์ของเขาให้เร็วที่สุด แต่สิ่งที่ได้รับ
มีเพียงแค่รอยยิ้มน้อยๆ ที่ไม่เข้ากับสายตาเย็นชาของเขาเลยแม้แต่รอย
แต่นั่นก็ชวนให้มอ้งยังงพิกล

13

"แลกกับการให้ฉันอยู่ที่นี้"

2

APACHE - ความตึงเครียดทางเพศ

"มีคนแบบนี้ด้วยหรอเนี่ย ฟังๆ ดูแม่ว่ามันโຈรชัดๆ นะ"

"นั่นสิ คนดีๆ ที่ไหนเขาทำแบบนี้กัน ตัวเองวิ่งมาล้มหน้ารถแล้วก็แบล็คเมลล์มาขอที่อยู่อาศัย โຈรก็ต้องเป็นพวกต้มตุ๋นพ่อว่า แจ็งตำรวจดีกว่าเพื่อความปลอดภัย"

หลังจากที่ฉันเล่ารายละเอียดให้พ่อแม่ฟัง ท่านทั้งสองก็ออกอาการหวาดกลัวมากกว่าเจ้าของบ้านอย่างลุงหมูซะอีก ฉันควรจะเล่าดีมีัยนะว่าที่ลุงหมูต้องยอมจำนนต่อสิบแปดมงกุฏนั้นก็เพราะเขาอัดเสียงลุงหมูเอาไว้ละ -*- แต่ไม่เล่าดีกว่า เดี่ยวกระต่ายตื่นตูมอย่างพ่อแม่ฉันจะพากันหวาดกลัวลุงหมู หาว่าเป็นฆาตกรโรคจิตอีก

"ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอกคะ แม้ว่าเขาจะไม่ได้มาตีแต่ก็คงไม่กล้าผล็ผลลามาอะไร อย่าเพิ่งกังวลไป ลุงหมุน่าจะมีวิธีรับมือ"

"ไม่กังวลบ้าอะไรละ บ้านคอปเตอร์กับบ้านเราเนะมันติดกันนะถ้ามันมาปล้นบ้านคอปเตอร์ได้ มันก็คงมาปล้นบ้านเราแล้วก็เอาไฟเผาเหมือนกันนั่นแหละ น่าหวาดกลัวมากๆ TOT"

ถูกต้องแล้วละที่ฉันไม่เล่ารายละเอียดปลีกย่อยใดๆ =__=
ติงตอง...

เสียงอดหน้าประตูบ้านทำให้พ่อแม่อดกันกลมดิกอย่างกับกลัวว่าถ้าออกไปเปิดแล้วจะถูกฆ่าหั่นศพทั้งบ้าน และด้วยความที่เป็นลูกที่ดีฉันจึงต้องไปเปิดเองสินะ

"พอกับแม่เลิกทำเป็นกลัวเกินกว่าเหตุได้มั๊ยคะ แบบนี้มันทำให้คนที่ไม่กลัวเขาพานกลัวไปด้วย"

"พ่อแม่บังคับตัวเองไม่ได้นี่นา TTATT"

"เฮ้อ"

ฉันทายหัวเล็กน้อยก่อนจะเดินไปเปิดประตูต้อนรับคนที่กดอดนั้น
ณ หน้าประตู คอปเตอร์เดินมาหาฉันด้วยใบหน้าที่เศร้าจับใจพร้อมทั้งถือ
เฮลิคอปเตอร์ที่บุคคลปริศนาส่งมาให้ด้วย

"ขอฉันนั่งเล่นในบ้านเธอหน่อยสิ"

"ต้องขอด้วยหรือไง ทำอย่างกับไม่เคยเข้ามาอย่างนั้นแหละ"

ท่าทางว่าจิตใจของคอปเตอร์คงจะยังไม่กลับมาสมบูรณ์ร้อย
เปอร์เซ็นต์ ซึ่งนั่นฉันก็พอจะเข้าใจได้ว่าเขาคงช็อคกับเรื่องที่เกิดขึ้น และ
เมื่อพบว่าไม่ได้มีอะไรร้ายแรงนักหนา อาการก็เลยบรรเทาลงแต่ก็ยัง
เศร้าใจอยู่ดี คอปเตอร์เดินเข้ามาในบ้านแล้วนั่งลงที่โซฟา แม่ฉันก็เข้าครัว
ไปหาอะไรมาให้เรากิน ส่วนพอกก็ขอตัวขึ้นไปดูทีวีที่ห้องด้านบน ไซ้แล้ว...
ตอนนี้ฉันอยู่กับคอปเตอร์ตามลำพังเท่านั้น

"วันนี้เป็นวันเกิดนายแท้ๆ แต่ทำไมถึงไม่ยิ้มเลยล่ะ"

"ฉันทิ้มไม่ออก"

"ทั้งๆ ที่มันไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้วเนี่ยนะ"

"ไซ้ หมดยุคแล้ว แต่พอกก็สร้างเรื่องมาให้ฉันอีก พอบอกเมื่อ
นี้เอง ฉันทิ้มช็อคอยู่เลย...เหตุการณ์เพียงอย่างเดียว วันเดียว แต่ทำให้
ทุกอย่างพลิกผันหมดเลย"

"อะไรหรอ"

"พอบอกว่าจะส่งฉันไปเมืองนอก"

"หา!"

"เธอเองก็ช็อคไปเลยไซ้มัยล่ะ พอบอกว่าไม่ยอมให้ฉันอยู่ที่นี้เพราะ
ไม่ต้องการให้ฉันรู้สึกว่าคุณแบล็คเมลล์ไปด้วย พอกก็เลยจะให้ฉันไปอยู่ที่อื่น
สักพัก ส่วนเรื่องที่นี่ พอกจะจัดการเอง"

"จัดการ? พอนายจะทำอะไรนะคอป"

"ฉันก็ไม่รู้ แต่พอดูเครียดมากเลยนะที่ผู้ชายคนนั้นยื่นข้อเสนอว่า
จะอยู่ที่บ้านเราโดยไม่มีกำหนดกลับ หน้าซ้ายยังมีหลักฐานที่พอกพูดไว้ไซ้
แบล็คเมลล์พอกอีกด้วย...ฉันไม่อยากไปเลยนะคนดี ฉันทอยากอยู่กับเธอ"

คำพูดของเพื่อนทำให้ฉันยิ้มออกมาได้และเฝ้ามองเขาเหมือน

เพื่อนผู้หญิงกอดกัน จะว่าไป...ฉันอยู่กับผู้ชายคนนี้มาตั้งแต่เขาขบเดียว หรือจะพูดให้ถูกก็คือช่วงเวลาที่เขาย้ายมาอยู่ข้างบ้านฉันนี่แหละ ฉันไม่เคยมองว่าเขาเป็นผู้ชายมาก่อน ดังนั้นความแตกต่างทางด้านเพศจึงไม่มีผลอะไรต่อการกอดกัน หรือต่อให้จูบกันฉันก็คงไม่รู้สึกรังไรด้วย

"เราสองคนห่างกันบ้างก็ได้ นายไปเมืองนอกเมืองนาที่ดินะ จะได้พาแฟนหม่มกลับมาเยี่ยมฉันไง แต่อย่ารักผู้หญิงคนอื่นมากกว่าฉันก็แล้วกัน ไม่งั้นฉันคงจะเสียใจ TAT"

"พูดบ๊ายบายอย่างนั้น แค่ว่าไปฉันยังไม่อยากไป นี่เธอจะขับไล่ไล่ส่งฉันไปจริงๆ เหรอ"

"จริง"

"ใจร้าย!"

"แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ"

คอปเตอร์กุมมือฉันไว้แน่น

"ไปกับฉันสิ เธอไปกับฉันนะ"

"แล้วฉันจะเอาปัญญาที่ไหนไป แล้วอีกอย่าง...ฉันไม่ได้มีเงินเหลือใช้เหมือนครอบครัววานะ พ่อฉันก็เป็นแค่พนักงานกินเงินเดือน แม้ก็เป็นแม่บ้าน ฉันก็ยังหางานทำเองไม่ได้ เรื่องจะไปเมืองนอกนะเหรอลืมไปได้เลย!"

"แล้วเธอจะให้ฉันไปคนเดียวเหรอกันดี เธอไม่คิดถึงฉันเหรอ"

"คิดถึง แต่ไม่รู้จะทำยังไง"

"ทำไมมันยากอย่างนี้วะ ฉันอยากฆ่าไอ้หมอนั่นให้มันตายรู้แล้ว รูดไปเลยจะได้ไม่ต้องมาอยู่แบล็คเมลล์ฉันกับครอบครัวอย่างนี้"

คอปเตอร์ลุกขึ้นยืนอย่างโมโหและเตรียมจะพุ่งตัวออกไปนอกบ้าน แล้วทำอย่างที่เขาพูดจริงๆ นิสัยวู่วามซึ่มโหเหมือนเด็กๆ ของเขาทำให้ฉันมองว่าเขาไม่เคยโตเลยแม้จะอายุสิบเก้าแล้วก็ตาม ฉันที่เห็นเขาตั้งท่าจะมีเรื่องให้ได้ก็เลยดึงชายเสื้อเขาเอาไว้ก่อน

"ถ้านายฆ่าเขา เดียวก็ได้ทำหน้าที่หวาดกลัวเหมือนเดิมอีกเหรอกันนี่เอาอย่างนี้ ตามฉันมานี่"